

Wat met tranen is betaald, betaal je niet terug met zout water

Hoe belangrijk is het dat natuurgebieden in eigendom zijn van terreinbeherende organisaties? Vaak wordt geroepen dat anderen, bijvoorbeeld boeren, hetzelfde beheer met dezelfde resultaatverplichting net zo goed kunnen uitvoeren. Daar kan ik voor een groot deel in meegaan, ware het niet dat een toegewijde benadering van natuurbehoud en -ontwikkeling bij veel ondernemers ontbreekt. Dit is natuurlijk ook niet vreemd als je voor je inkomsten volledig afhankelijk bent van ondernemerschap – dat per definitie gericht is op economisch gewin. Daar hebben natuurterreinbeheerders minder last van, wat overigens niet betekent dat zij het dus goed doen. Er zijn voorbeelden genoeg waaruit blijkt dat het

behoud van zeldzame soorten ook bij hen niet altijd in goede handen is. Daar zijn een paar verklaringen voor te geven.

Ten eerste is de gestelde premisse voor boeren soms ook van toepassing op natuurbeheerders. Wanneer terreinbeheer alleen volgens de gebaande paden en regelgeving wordt uitgevoerd en het hart en het inzicht voor realisatie van de doelstelling ontbreekt ontstaat identiek mismanagement. Het prijskaartje dat aan agrarisch natuurbeheer hangt is vergelijkbaar met dat van natuurbeheer door terreinbeherende organisaties, met als aantekening dat de opbrengst niet in eigen zak wordt gestoken maar opgaat aan een meestal weinig natuurdoeltreffende bureaucratie. In dit opzicht volg

ik volledig mijn broer Rob in Bionieuws van april 2021: “Door alles te beprizen volgens de filosofie van ecosysteemdiensten loop je het gevaar dat alles inwisselbaar is. Liefde voor natuur is niet in geld uit te drukken”.

Het heeft dus volgens Rob Lenders dan ook geen zin om veel energie te steken in een interne richtingenstrijd in natuurbeheer die veelal ideëel van karakter is en refereert aan verschillende tijdsbeelden. We moeten natuurbeheer pragmatisch benaderen en vooral niet los zien van de mens. Dat betekent een omgekeerde dynamiek. Wat door toedoen van de mens aan natuurwaarden verloren is gegaan dient met hulp van de hele maatschappij gecompenseerd te worden. Niet in de vorm van streefbeelden en natuurdoeltypen, maar concreet in meer oppervlakte bos, bloemrijke bermen, schrale graslanden, extensief bewerkte akkers, stadsnatuur en God weet welke vergroening Hij oorspronkelijk nog meer op het oog had. De enige criteria die bij deze ontwikkeling nodig zijn lijken me de grootte en de kwaliteit van de biodiversiteit. De legitimatie en de plicht om natuur te beheren is dus een taak voor iedereen, niet in de laatste plaats ook voor drinkwaterwinbedrijven. Ook zij zijn schatplichtig en dat heeft de Waterleiding Maatschappij Limburg goed begrepen.

Betekenis: Toon respect voor wat jou met gevoel gegeven is.

Foto: Ton Lenders,
Röstänga (S) - 2018

